

ny. 24 64
III

12513/1215

Vassa, március 17. 864.

Kedves barátom! íme, milyen szépen tartom
meg, amit majdnem megígérttem magamnak,
t. i. hogy „leírom a leusat”. Ehol ismét egy
ide mellékelte versfele! Igaz, hogy amax kudarc
vsa sok, sok bizalmat vesztem magam iránt
& néha a kétség a sértenségig haboztat, mind a
mellet néha arsan csak írok. — Az eke ugy is
ost áll részint marha, részint veső mag hián!
A kormány a legszegényebb gardáknek is oly sütkén
költésünze e méregdrága magból valamit, hogy
nekiünk kisebb birtokosoknak egy szem se ju-
sot! — Tehát ha a garda nem szánszat, száns-
son legalább a pacsirta, a mint szánszat!

Nem tudom, nem fog-e a censura az usd-
só sorban, a Rákóczi néven elkéjgedni...? Azért
kérlek, azon esetre, ha lehet valamikéj hogy a mel-
lett a köllemény is maradhassa, igazítsd ki! De
én azt hiszem, hogy most, midőn Szalay éjér Rákó-
cit írja, nem fognak belebarlani.

Tudom mennyi és hányféle meg' mindenféle
levelet kell olvasnod! s megvallom sariótkodva
írózet annát fogva egy kére+ hoxsíd, ama köl-
vői beszélyene+ illetőleg melyből musasványt
volsát pives közleni. Szeresném azt ha

Gyulai az „albumot” ismét adja, neki átadni; vagy
ha ez nem jön ki: annyi időt nyerni sőt, ami-
kor ráérsz, hogy elolvassd s ha jó: valahogy
kiadni. Mindegy 300. sorófa, 8 sorosan, mint a
„Kosztornu” horta. Mind ezt aronban csak úgy, ha
a te óráidból ez által nem lopok. Úgy-e, meg-
bocsátod e bizalmamat?!

Igaz: azt hallom, valami kiadó költői
befolyást adhat be a K. társaságnak, s alá, ottmód,
valóban oly jeles volna?

De nem vonom tovább a szenedet!... Iszen
veled! s az meg engemet szerezneid körött
szíves barátság
J. Erdélyi

